

A család a barátok és a munkatársak búcsúzó és emlékező gondolatait öntöttük szavakba. Érzéseket, pillanatokat, emlékeket tolmácsolok most Nektek.

Balogh László számunkra: A

„Mester – olyan személy, aki hivatását a legmagasabb fokon műveli. A mester tanít, tudását igyekszik átadni a fiatalabb nemzedéknek – a tanítványnak. Mester és tanítvány összetartozik, egyik sem létezhet a másik nélkül. Amikor a mester átadja tudását, tovább él a tanítványban. [...]
A Mester rám talált. Időn és téren átsuhanva fogta meg kezem, hogy bevezessen a tudás szentélyébe. Hívó papja volt ő e szentélynek, számomra az egyetlen és legnagyobb. Ott álltam én, a senki és semmi. Ürességem kész volt befogadni a valón túli igazságot. Mások ölték érte, kénokat álltak ki miatta, míg nekem csak ki kellett nyújtani érte a kezem.” (Lengyel János: A szeretet mestere)

Több fiatalnak megadott az a lehetőség, hogy „a Mester” mellett a Gazdaságtudományi Kar közel 10 évének építkezésében részt vehetett. Külön felemelő érzés, hogy a közel egy évtizedes munkánkat a Gazdaságtudományi Kar első választott dékánjával, Veled, Dr. Balogh Lászlóval végezhetjük.

Miért is fontos számunkra ,hogy mellette lehettünk? A kérdésére a választ a fenti idézet adja meg. Balogh László a Mi szemünkben egy igazi mester volt, aki igyekezett tudását átadni az újabb generációknak , tanulhattunk tőle, fejlődhattunk mellette. Balogh László egy érték és mértékadó személy, akit követendő példaként lehet emlegetni az egyetem számos polgára számára. Hosszú időn keresztül hiányozni fognak tanácsai, véleménye és kritikái, amelyek mind-mind segítették a fiatalok pályafutását.

Büszkék vagyunk arra, hogy Balogh László tanárunk, vezetőnk és barátunk. Büszkék vagyunk arra, hogy az általa alapított Gazdaságtudományi Karon tanulhattunk, dolgozhatunk és az általa teremtett értékeket továbbvihetjük.

Drága Laci! Személyedben egy nagyszerű embert ismerhettünk meg. Mindenki nevében mondatom, hogy mind a karon dolgozó kollégák, mind az egyetem hallgatói többek lehettünk azáltal, hogy ismertünk téged. Közvetlenségeddel, nyíltsággoddal hamar megtaláltad a közös hangot az emberekkel. Akik jól ismertek, tudták, hogy mindenben számíthatnak a támogatásodra, segítségedre. Az egyetem

lelke vagy, most is köztünk vagy! Követendő példa lehetsz mindenkinek..... a vidámság, kitartás, optimizmus jellemez Téged. A betegségedet is a rád jellemző maximalista, küzdő, optimista erővel kezelted. Mind szakmailag, mind emberileg óriási veszteség érte az egyetemünket.

Hű voltál tanításaidhoz. Mindig minden helyzetben a közösségi érdekek, az igazságosság és méltányosság, a társadalmi jólét maximalizálásának fontosságát hangsúlyoztad..... olyan értékeket teremtettünk együtt, amelyek - ahogy tanítottad - kollektív fogyasztású javak. A közösség bármely tagja fogyaszthatja anélkül, hogy ezzel csökkentené mások fogyasztási lehetőségeit. Ez azt jelenti, hogy szükségtelen a rivalizálás..... Mutassanak e gondolatok irányt és célt munkánkban és emberi kapcsolatainkban.

Elsősorban az érzelmek embere voltál, ami számunkra gyakran nehéz pillanatokat szült. De köszönhetünk neked új kapcsolatokat, barátságokat és szerelmeket. Fiaid, Balogh Dávid a következő gondolatokkal festi le érzelmi világod:

A szerelem nem etet, nem itat,
Nem vízen úszó deszkakegyelem,
Sem óvó tető, ha jön a vihar.
Úszik, süllyed, úszik, süllyed velem.
Nem szellő, halott, aszott tüdőnek.
Vért nem most fel, csont sem forr nyomán.
Nézd a halált: barátok benne nőnek,
S én magam sírok a szerelem után.
Talán így van ez egy nehéz órán,
Kíngúzsba kötve, repülni vágyini,
Vagy múlt döntését tagadni gyáván,
Belső nyugtomért szerelmed kivágni.
Ez este emlékéit húsért eladom –
Így kéne, de megtenni nem tudom.

Azt hiszem, mindenki nevében mondhatom, hogy betűkkel leírni, szavakkal megfogalmazni nem lehet azt a szomorúságot, hiányt, tiszteletet, szeretetet, amit érzünk. Akkora úr maradt utánad, amit nem lehet pótolni. Ha azt mondom, nagyon sokat köszönhetünk Neked, akkor keveset mondtam. Életünk egy igen jelentős szakaszát végigkísérted, befolyásoltad, segítetted, támogattad. Hozzád mindig lehetett tanácsért, segítségért fordulni, az ajtód mindig nyitva állta mindenki előtt.

Bátran mondhatjuk, hogy Példaként tekintünk Rád szakmailag, emberileg és mint vezető egyéniség. Mindig lenyűgözött az a szerénység, egyszerűség amivel a vezetői mivoltodat kezelted. Sorolhatnánk az ehhez hasonló gondolatokat.....

Nem búcsúztunk, mert hittünk a csodában. Egyszer azt mondtad: „ Ne sírj, nem fogok meghalni!”

Hálásak vagyunk családodnak hogy határtalan támogatásukkal hozzájárultak ahhoz, hogy életednek egy új szakaszát élhesd és építhesd Kaposváron. Ha kellett Apánk voltál, ha kellett barátunk, ha kellett támogattál, ha kellett neveltél. Ha kellett ránk csaptad az ajtót, ha kellett mi is rád csaphattuk az ajtót. Másnap újrakezdtük és újra együtt egy irányba haladtunk.

Emléked örökké velünk él, idézünk tőled, gondolunk Rád, így mindig velünk maradsz!

Az emlékezést lányod, Balogh Eszter versével zárom:

Papír

Készítek neked papír-világot
Álmodok veled papírból álmat
Örökké tarka papírvirágok
Örökké együtt: papír-barátok...

Süket vagy akkor, ha épp beszélek
S megértesz mindent – néma a lélek
Olvasol bennem, csendben lapozva
Elteszel mindent papírdobozba.

Rám nézel. Ismersz: belőled élek
Szemed a vászon, s rajta a képek.
Ott vagyok minden vonalban, körben
Téged takarlak csak a tükörben.

Nem látom arcod, tested, a lelked
Papír-valódat belőlem fested.
Ott vagyok minden ecsetvonásban
Elvesztem benned, engedd, hogy lássam.

Ki az, ki alkot, ki az, ki ápol:
Ki óv a képzelt papír-haláltól?
Szeretni, tudni, festeni téged
Lenne a legszebb nem-papír-élet.